

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 350/2021
14.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, др Илије Зиндовића, Јасмине Стаменковић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ког заступа пуномоћник Марко Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Републике Србије – Филијала Лесковац, ради уплате доприноса, вредност предмета спора 1.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против решења Вишег суда у Лесковцу Гж 77/2020 од 22.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 14.10.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

ПРЕИНАЧАВА СЕ решење Вишег суда у Лесковцу Гж 77/2020 од 22.06.2020. године тако што се **ОДБИЈА** жалба тужене као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** решење о трошковима поступка, садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Лесковцу П 5906/19 од 16.10.2019. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака решења.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 5906/19 од 16.10.2019. године, у ставу првом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да тужиоцу на име мање уплаћених доприноса за ПИО, за период од 01.09.2010. године до 01.06.2011. године, надлежном фонду ПИО уплати припадајуће доприносе и то на износ наведен у пресуди Основног суда у Лесковцу П 5587/11 од 01.10.2012. године. У ставу другом обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 17.300,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, па до коначне исплате.

Решењем Вишег суда у Лесковцу Гж 77/2020 од 22.06.2020. године преиначена је пресуда Основног суда у Лесковцу П 5906/19 од 16.10.2019. године у ставу другом изреке, тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против решења Вишег суда у Лесковцу, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучи у складу са одредбом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе поводом права на накнаду трошкова у описаној чињенично-правној ситуацији.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући побијано решење о трошковима поступка у смислу члана 408, у вези одредбе члана 420. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку доношења другостепеног решења није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Првостепеном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиоца за уплату доприноса надлежном ПИО фонду, у ком делу првостепена пресуда није била предмет одлучивања у другостепеном поступку, а није ни у ревизијском. Првостепени суд је одлучио о трошковима поступка на тај начин што је обавезао тужену, као страну која је изгубила у спору, да тужиоцу накнади трошкове првостепеног поступка.

Другостепени суд је одлучујући о жалби тужене, изјављеној против решења о трошковима поступка, исто преиначио и одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка. Наведену одлуку о трошковима другостепени суд образлаже разлозима да је тужилац успео у спору у незнатном делу.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом тужиоца указује на погрешну примену материјалног права, учињену у побијаној другостепеној одлуци.

Одредбом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да странка која у целини изгуби парницу дужна је да противној странци накнади трошкове. Одредба члана 153. у ставу 2. предвиђа да ако странка делимично успе у парници, суд може с обзиром на постигнути успех да одреди да свака странка сноси своје трошкове или да једна странка накнади другој сразмеран део трошкова. Сходно ставу 3 исте одредбе, суд може да одлучи да једна странка накнади све трошкове које је противна странка имала, ако противна странка није успела само у сразмерно незнатном делу свог захтева, а због тог дела нису настали посебни трошкови.

У конкретном случају тужилац је у целисти успео у спору. Чињеница да је износ постављеног и усвојеног тужбеног захтева низак, не искључује, нити ограничава право тужиоца на накнаду трошкова поступка у тој парници, у којој је успео у спору. Не може се прихватити становиште другостепеног суда да је тужилац успео са незнатним износом. Тужилац је успео у целини са постављеним тужбеним захтевом без обзира што је у питању мали новчани износ који се тужбом потражује. Услед наведеног, нема места одлуци да свака странка сноси своје трошкове поступка,

односно тужена је као страна која је у целости изгубила спор у складу са одредбом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку дужна да тужиоцу накнади трошкове поступка.

У складу са наведеним, Врховни касациони суд је преиначио другостепену одлуку о трошковима поступка и на основу члана 416. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу другом изреке.

Тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара за састав ревизије.

У складу са изнетим, одлучено је као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**